

Videoref

Om een snelle review mogelijk te maken, worden de signalen van alle camera's op het veld doorgestuurd via snelle glasvezel naar de replaykamer. Ze worden op twee computers opgeslagen en door een techniekier klaargezet. Een video operator zal de relevante spel-fases doorsturen naar de monitor, die door de replay assistent worden bekeken en beoordeeld op de al of niet wenselijkheid van een review."

En zo gaat het nog een tijd verder over de review van spelfases in de NFL, het Amerikaanse football met de eivormige bal. Ik herinner mij levendig de Superbowl van 2010, ook omdat ik er zelf bij was. De vier belangrijkste spelfases waren allemaal *close calls* en per definitie voorwerp van een review. In twee ervan werd de beslissing van de scheidsrechter in het veld herroepen: een touchdown werd afgekeurd en een niet-gegeven touchdown werd toch gevalideerd. Dat scheelde meer dan een slok op een borrel en bepaalde de einduitslag.

Dat herroepen doet de scheidsrechter in de NFL overigens zelf: hij maakt zijn beslissing verbaal kenbaar aan het publiek via de luidsprekers

in het stadion. Meestal volgt daarna boegeroep, maar de scheidsrechter zit daar niet mee. De brave man is maar wat gelukkig dat hij uiteindelijk met de juiste technische hulp 'het gelijke speelveld' heeft bewaard.

Videoreview van spelfases is de schuld van een uitvinding die in 1963 voor het eerst werd gebruikt in een sportwedstrijd, in de VS, in de NFL: de vertraagde replay van wedstrijd-fases. Bijna een kwarteeuw lang na die uitvinding werden scheidsrechters steeds weer te kakken gezet door vertraagde achterafbeelden die al te vaak hun ongelijk aantoonde. Pas in 1986 begon de NFL met videoreviews. In 1992 werd het alweer afgeschaft, want te omslachtig en tijdrovend.

In 1999 keerde de videoreview terug en in 2007 werden de regels verfijnd. Vandaag kunnen de coaches de hoofdscheidsrechter verplichten om een fase te herbeoordelen. Het spel ligt daarbij wel even stil, maar de technologie is zo geëvolueerd dat alleen de fysieke stadionbezoeker last heeft van die (vaak niet eens

hele) minuut dat het spel stilligt. De kijkers thuis – het belangrijkste cliënteel van elke volwassen sport – zien honderd-en-een herhalingen terwijl de scheidsrechter conferereert en hebben zich met behulp van de analisten al een mening gevormd over de fase. Vervolgens maakt de scheidsrechter via de stadionboxen zijn definitieve *call* bekend. Gevolg: armengezwaai, getier en gebrul op de bank, gevloek thuis voor de buis, en gejoel en gefluit in de tribunes. En vreugde uiteraard bij de partij die haar voordeel deed. Het is toch een behoorlijke misvatting dat haarfijne beelden niet verschillend kunnen worden geïnterpreteerd. Denk maar aan de Sagan-sprint.

De videoreview is in de VS deel van het spektakel geworden en dat kan bij ons ook, maar dan moeten we het wel meteen goed doen. De voorwaarden zijn:

- de video assistent referee moet over een bepaalde autoriteit beschikken;
- de hoofdref in het veld moet de eindbesliser blijven;
- de technologie moet state of the art zijn;
- de mannen aan de knoppen zijn zo mogelijk belangrijker dan de beoordelaars.

Als het klopt dat het busje de feed van alle camera's krijgt, dan moet het al een hele kraan zijn die daar de juiste beelden uitpikt. Dat ze niet de televisieregie volgen, is ook weer begrijp-

80 euro krijgen videorefs om de match te beoordelen. Geld mag geen reden zijn om je werk al of niet serieus te doen, maar if you pay peanuts, you get monkeys

pelijk want regisseurs kicken op mooie beelden en het is met beelden zoals met alle data en vooral met televisie: wat een ander licht werpt op de gepercipieerde werkelijkheid, wordt al te vaak in de prullenmand gekieperd.

Tachtig euro krijgen die video assistant referees om zo'n wedstrijd te beoordelen.

Voor 80 euro moeten zij hun collega, die 1.900 euro per wedstrijd krijgt, controleren of bijstaan. De mannen van 80 euro worden op hun beurt bijgestaan door hulpjes die 40 euro krijgen. De vierde official krijgt 350 euro voor zijn secretariaatswerk langs de lijn en om het gezeur van de twee dug-outs te aanhoren.

Geld mag geen reden zijn om je werk al of niet serieus te doen, maar *if you pay peanuts, you get monkeys*, doorgaans toch. Ik wil niet weten wat die gasten krijgen die aan de juiste knoppen moeten draaien, maar nóg meer dan het beoordelen van de fase is de kunst het snel tevoorschijn halen van de juiste beelden, zo heb ik geleerd uit de keren dat ik studioag was bij wedstrijden. Precies dat ging mis bij Zulte Waregem tegen Club, meldde de videoref donderdag in de krant: "We hadden niet snel genoeg de juiste beelden."

Die hele onderbetaalde en soms ondergekwalficeerde zooi stoppen ze dan in camionnetje, met van die kleine monitors in plaats van in een gestandaardiseerde reviewkamer met grote displays. En dan de profclubs maar klagen dat er een foutje wordt gemaakt. Het is met videoreview zoals met alles in het leven: doe het goed, of doe het niet.

► De video assistent referee toont de monitor langs de zijlijn, voor aanvang van de Brugse Metten tussen Club en Athletic Bilbao, eind juli. © BELGA